

Những bài văn hay cảm nghĩ về mẹ của em

BÀI LÀM

Bài 1:

"Mẹ ngay từ khi bập bẹ biết nói ,tiếng gọi mẹ là tiếng nói đầu tiên tron đời của con và cho đến tận bây giờ mỗi khi tiếng mẹ cất lên là trong lòng con lại bồi hồi sao xuyên -1 thứ tình cảm lạ thường khó tả .Cảm ơn mẹ đã cho tôi có mặt trên cuộc đời này .Tôi yêu mẹ vô cùng .

Người đã nuôi dưỡng tôi .Cho tôi cuộc sống .Là mẹ .Không gì có thể so sánh được công lao của mẹ .Mẹ chăm lo cho tôi từng li từng tí .TÔI yêu mẹ rất nhiều ,yêu từ cái bóng lò mờ ru con ngủ .

Tất cả đều rất quen thuộc .Cổ lẽ tôi yêu đôi bàn tay dấm nắng vì sương gió vì vất vả của mẹ .

Bàn tay ấy ru tôi ngủ , mỗi lúc nóng bàn tay ấy cho toi gió ,lúc lạnh ủ ấm tôi . Mẹ là người cho tôi đi học cho tôi hành trang trong cuộc đời .Tôi cũng đã lớn dần trong bàn tay ấy .

Mỗi lần ôm mẹ chăm sóc cẩn thận .Bát cháo mẹ nấu ngon lắm ,vì do tay mẹ nấu , do bàn tay yêu thương ấy làm .

Những lúc mắc nỗi mẹ buồn lắm nhưng ko mắng tôi ,mẹ luôn khuyen tôi .NHờ những lời khuyên ấy tôi trưởng thành hơn đứng đắn hơn .

MẸ! MẸ thật bao dung,mẹ là tất cả của con .Con sợ lắm , sợ 1 ngày con sẽ mất mẹ , nhưng mẹ ọi, có lẽ con quá tham lam , con ko lên nghĩ cho mình nhìu quá .Con dù sợ nhưng mẹ sẽ vẫn phải ra đi phải ko ?

Đó là quy luật của tự nhiên phải không ạ , ko gì là vĩnh hằng ,hay ngàn thu , phải không mẹ .

Nhưng mẹ à , dù thế nào đi chăng nữa mẹ vẫn là mẹ con ,mẹ luôn ngự trị trong con ,mẹ là kim chỉ lam dẫn lối cho con .

MẸoi! tình cảm ko thể vơi đi mà chỉ có thể tăng lên đúng ko ạ , tình cảm con dành cho mẹ cũng vậy thôi .

Dù giấy bút có hết thì tình cảm con dành cho mẹ vẫn rất nhìu

Con muốn nói với mẹ 3 chữ 8 tiếng:

"CON YÊU MẸ".

Bài 2:

“Những ngôi sao thức ngoài kia

Chẳng bằng mẹ đang thức vì chúng con.

Đêm nay con ngủ giấc tròn

Mẹ là ngọn gió của con suốt đời”

Cứ mỗi lần nghe những câu thơ này của nhà thơ Trần Quốc Minh vang lên, thì em lại chột nghĩ đến người mẹ thân yêu của em. Em cảm thấy thật bất hạnh cho những ai không có mẹ, bởi vì mẹ là người dành trọn mọi sự thương yêu chăm sóc cho chúng ta. Và mẹ em chính là người như vậy đó.

Mẹ năm nay đã gần bốn mươi tuổi nhưng ai cũng nói mẹ già hơn so với tuổi, có lẽ vì gánh nặng cuộc đời chặng? Công việc của mẹ rất giản dị đó chính là làm ruộng. Sở thích của mẹ rất khác với mọi người, đó chính là làm việc. Mẹ có dáng người dong dỏng cao, nước da ngăm đen đã bị rám nắng, mái tóc của mẹ dài ngang lưng đã bị cháy nắng ngoài đồng ruộng, nắng chói để đem lại cho em một cuộc sống ấm no. Khi đi làm mẹ thường búi tóc lên, để lộ ra mấy cọng tóc xoăn trông thật duyên dáng. Đi với mái tóc ấy chính là khuôn mặt hình trái xoan của mẹ. Vàng trán của mẹ cao rộng, có lúc nheo lại lộ vẻ suy tư. Năm tháng, thời gian đã hằn lên khuôn mặt mẹ những nếp nhăn nhỏ.

Nhưng thời gian cũng không thể xóa nhòa được nét dịu hiền, phúc hậu trên khuôn mặt ấy. Đôi mắt mẹ đen láy thấm đượm sự bao dung, trù mến. Người ta thường nói “Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn” quả là không sai. Nhìn vào đôi mắt mẹ, em có thể đoán được những suy nghĩ trong mẹ. Những lúc em làm được việc tốt đôi mắt ấy hạnh phúc như cười. Và cũng từng đỏ hoe khi mỗi lần em làm điều sai trái. Nhìn vào đôi mắt mẹ, em tự trách mình vì đã làm mẹ buồn. Cùng với đôi mắt mẹ là cặp lông mi dài và đôi chân mày lá liễu dày. Mũi mẹ cao cao, cái miệng nhỏ, khi cười để lộ hàm răng trắng, đều như hạt bắp.

Bài 3:

“Bàn tay ta làm nên tất cả

Có sức người sỏi đá cũng thành cơm”

Đúng vậy! nhờ có bàn tay đầy nghị lực của mẹ đã nuôi em khôn lớn đến chừng này. Bàn tay ấy đã bị bao sạm, hằn những vết nứt nẻ. Bao nhiêu vết là bấy nhiêu vất vả gian lao của mẹ. Đôi bàn chân cũng vậy, nó cũng đã bị nứt nẻ. Những khi trời trở lạnh, đôi bàn chân ấy lại

đau, nhức khiến mẹ phải ngâm vào nước muối. Đôi vai mẹ gầy gộc đã trở bao nhiêu là mưa nắng. Nhìn tất cả những thứ ấy em cảm thấy yêu mẹ thật nhiều, thật nhiều.

Nhìn bàn tay mẹ chăm sóc từng đám lúa, luống rau, em cảm thấy mẹ yêu cây cỏ đến chừng nào. Mẹ là một người mà không thể thiếu trong gia đình. Hằng ngày, mẹ như một cô tằm với những công việc như nấu ăn, giặt giũ, dọn nhà... thật nhanh nhẹn, gọn gàng. Dù nhà cửa có bừa bộn đến mấy, mà nếu được bàn tay siêng năng của mẹ thì sẽ trở nên gọn gàng. Vì lo cho cuộc sống của gia đình mà mẹ chẳng bao giờ rảnh rỗi cả, hết việc nhà rồi lại làm ruộng.

Mẹ là một người luôn dành trọn mọi sự yêu thương và lo toan cho em. Lúc em làm điều gì sai trái, mẹ không la mắng gì đâu mà mẹ dạy em những điều hay lẽ phải, khiến em luôn ghi nhớ trong lòng. Tuy mẹ bận rộn lắm nhưng mẹ vẫn luôn quan tâm tới công việc học hành của em. Lúc em đau ốm, mẹ là bàn tay ấm áp, che chở cho em vượt qua.

Đối với mọi người trong làng xóm, mẹ rất hòa nhã, cởi mở với họ nên ai cũng quý mến mẹ. Trong công việc, mẹ rất nhiệt tình nên mỗi lần đi dặm hay gặt lúa thì ai cũng kêu mẹ đi.

Bài 4:

Thế đấy! Người mẹ thân yêu của em là như vậy đó, mẹ là một người rất yêu thương đứa con của mình. Em yêu mẹ lắm! Yêu mẹ rất nhiều. Em tự nhủ rằng sẽ cố gắng học tập thật giỏi để trở thành con ngoan, trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ, mai sau đền đáp công ơn to lớn của mẹ đã bao năm chăm lo cho em từ miếng ăn đến giấc ngủ.

“Mẹ như biển cả mênh mông

Con luôn ghi nhớ công ơn của người”.

“Đêm nay con ngủ giấc tròn

Mẹ là ngọn gió của con suốt đời.”

Với tôi cũng vậy, mẹ là người quan tâm đến tôi nhất và cũng là người mà tôi yêu thương và mang ơn nhất trên đời này. Tôi vẫn thường nghĩ rằng mẹ tôi không đẹp. Không đẹp vì không có cái nước da trắng, khuôn mặt tròn phúc hậu hay đôi mắt long lanh... mà mẹ chỉ có khuôn mặt gầy gò, rám nắng, vầng trán cao, những nếp nhăn của cái tuổi 40, của bao âu lo trong đời in hằn trên khóe mắt. Nhưng bố tôi bảo mẹ đẹp hơn những phụ nữ khác ở cái vẻ đẹp trí tuệ. Đúng vậy, mẹ tôi thông minh, nhanh nhẹn, tháo vát lắm. Trên cương vị của một người lãnh đạo, ai cũng nghĩ mẹ là người lạnh lùng, nghiêm khắc. Có những lúc tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng khi ngồi bên mẹ, bàn tay mẹ âu yếm vuốt tóc tôi, tất cả ý nghĩ đó tan biến hết. Tôi có cả giác lâng lâng, xao xuyến khó tả, cảm giác như chưa bao giờ tôi được nhận nhiều yêu thương đến thế. Dường như một dòng yêu thương mãnh liệt qua bàn tay mẹ truyền vào sâu trái tim tôi, qua ánh mắt, đôi môi trìu mến, qua nụ cười ngọt ngào,

... qua tất cả những gì của mẹ. Tình yêu ấy chỉ khi người ta gần bên mẹ lâu rồi mới cảm giác được thôi. Từ nhỏ đến lớn, tôi đón nhận tình yêu vô hạn của mẹ như một ân huệ, một điều đương nhiên.

Trong con mắt một đứa trẻ, mẹ sinh ra là để chăm nom con. Chưa bao giờ tôi tư đặt câu hỏi: Tại sao mẹ chấp nhận hy sinh vô điều kiện vì con? Mẹ tốt, rất tốt với tôi nhưng có lúc tui nghĩ mẹ thật quá đáng, thật... ác. Đã bao lần, mẹ mắng tôi, tôi đã khóc. Khóc vì uất ức, cay đắng chứ đâu khóc vì hối hận. Rồi cho đến một lần... Tôi đi học về, thấy mẹ đang đọc trộm nhật ký của mình. Tôi tức lắm, giằng ngay cuốn nhật ký từ tay mẹ và hét to: “Sao mẹ quá đáng thế! Đây là bí mật (an ninh) của con, mẹ không có quyền động vào. Mẹ ác lắm, con không cần mẹ nữa!” Cứ tưởng, tôi sẽ ăn một cái tát đau điếng. Nhưng không mẹ chỉ lặng người, hai gò má tái nhợt, Khóe mắt rung rung. Có gì đó khiến tui không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ.

Tôi chạy vội vào phòng, khóa cửa mặc cho bố cứ gọi mãi ở ngoài. Tôi vừa khóc, khóc nhiều lắm, ướt đầm chiếc gối nhỏ. Đêm càng về khuya, tôi thao thức, trằn trọc. Có cái cảm giác thiếu vắng, hụt hẫng mà tui không sao tránh được. Tôi vừa tự an ủi mình bằng cách tui đang sống trong một thế giới không có mẹ, không phải học hành, sẽ rất hạnh phúc. Nhưng đó đâu lấp đầy được cái khoảng trống trong đầu tôi. Phải chăng tui thấy hối hận? Phải chăng tui đang thêm khát yêu thương? ...

Suy nghĩ miên man làm tui thiếp đi dần dần. Trong cơn mơ màng, tôi cảm thấy như có một bàn tay ấm áp, khẽ chạm vào tóc tôi, kéo chần cho tôi. Đứng rồi tôi đang mong chờ cái cảm giác ấy, cảm giác ngọt ngào đầy yêu thương. Tôi chìm đắm trong giây phút dịu dàng ấy, cố nhắm nghiền mắt vì sợ nếu mở mắt, cảm giác đó sẽ bay mất, xa mãi vào hư vô và trước mắt ta chỉ là một khoảng không thực tại. Sáng hôm sau tỉnh dậy, tui cảm thấy căn nhà sao mà u buồn thế. Có cái gì đó thiếu đi. Sáng đó, tui phải ăn bánh mì, không có cơm trắng như tất cả ngày. Tôi đánh bạo, hỏi bố xem mẹ vừa đi đâu. Bố tui bảo mẹ bị bệnh, phải nằm viện một tuần liền. Cảm giác buồn tủi vừa bao trùm lên cái khối óc bé nhỏ của tôi. Mẹ nằm viện rồi ai sẽ nấu cơm, ai giặt giũ, ai tâm sự với tôi? Tôi hối hận quá, chỉ vì nóng giận quá mà vừa làm tan vỡ hạnh phúc của ngôi nhà nhỏ này. Tại tui mà mẹ ốm. Cả tuần ấy, tôi rất buồn. Nhà cửa thiếu nụ cười của mẹ sao mà cô độc thế. Bữa nào tôi cũng phải ăn cơm ngoài, không có mẹ thì lấy ai nấu những món tui thích. Ôi sao tôi nhớ đến thế những món rau luộc, thịt hầm của mẹ quá luôn.

Sau một tuần, mẹ về nhà, tui là người ra đón mẹ đầu tiên. Vừa thấy tôi, mẹ vừa chạy đến ôm chặt tôi. Mẹ khóc, nói: “Mẹ xin lỗi con, mẹ không nên xem bí mật (an ninh) của con. Con... con tha thứ cho mẹ, nghe con.” Tôi xúc động nghẹn ngào, nước mắt tuôn ướt đầm. Tôi chỉ muốn nói: “Mẹ ơi lỗi tại con, tại con hư, tất cả tại con mà thôi.” Nhưng sao những lời ấy khó nói đến thế. Tôi vừa ôm mẹ, khóc thật nhiều. Chao ôi! Sau cái tuần ấy tôi mới thấy mẹ quan trọng đến nhường nào. Hằng ngày, mẹ bù đầu với công chuyện mà sao mẹ như có phép thần. Sáng sớm, khi còn tối trời, mẹ vừa lo cơm nước cho bố con. Rồi tối về, mẹ lại nấu bao nhiêu món ngon ời là ngon. Những món ăn ấy nào phải cao

sang gì đâu. Chỉ là bữa cơm bình dân thôi nhưng chứa chan cái niềm yêu thương vô hạn của mẹ. Bố con tui như những chú chim non đón nhận từng giọt yêu thương ngọt ngào từ mẹ. Những bữa nào không có mẹ, bố con tui hò nhau làm chuyện toáng cả lên. Mẹ còn giặt giũ, quét tước nhà cửa... chuyện nào cũng chăm chỉ hết. Mẹ vừa cho tui tất cả nhưng tui chưa báo đáp được gì cho mẹ. Kể cả những lời yêu thương tui cũng chưa nói bao giờ. Đã bao lần tui trần trọc, lấy hết can đảm để nói với mẹ nhưng rồi lại thôi, chỉ muốn nói rằng: Mẹ ơi, bây giờ con lớn rồi, con mới thấy yêu mẹ, cần mẹ biết bao. Con vừa biết yêu thương, nghe lời mẹ. Khi con mắc lỗi, mẹ nghiêm khắc nhắc nhở, con không còn giận dỗi nữa, con chỉ cúi đầu nhận lỗi và hứa sẽ không bao giờ phạm phải nữa. Khi con vui hay buồn, con đều nói với mẹ để được mẹ vỗ về sẻ chia bằng bàn tay âu yếm, đôi mắt dịu dàng. Mẹ không chỉ là mẹ của con mà là bạn, là chị... là tất cả của con. Con lớn lên rồi mới thấy mình thật hạnh phúc khi có mẹ ở bên để uốn nắn, nhắc nhở. Có mẹ giặt giũ quần áo, lau dọn nhà cửa, nấu ăn cho gia đình.

Mẹ ơi, mẹ hy sinh cho con nhiều đến thế mà chưa bao giờ mẹ đòi con trả công. Mẹ là người mẹ tuyệt vời nhất, cao cả nhất, vĩ đại nhất. Đi suốt đời này có ai bằng mẹ đâu. Có ai sẵn sàng che chở cho con bất cứ lúc nào. Ôi mẹ yêu của con! Giá như con đủ can đảm để nói lên ba tiếng: “ Con yêu mẹ! ” thôi cũng được. Nhưng con đâu dũng cảm, con chỉ điệu đà ủy mỵ chứ đâu được nghiêm khắc như mẹ. Con viết những lời này, dòng này mong mẹ hiểu lòng con hơn. Mẹ đừng nghĩ có khi con chống đối lại mẹ là vì con không KẾT mẹ. Con mãi yêu mẹ, vui khi có mẹ, buồn khi mẹ gặp điều không may. mẹ là cả cuộc đời của con nên con chỉ mong mẹ mãi mãi sống để yêu con, chăm nom con, an ủi con, bảo ban con và để con được quan tâm đến mẹ, yêu thương mẹ trọn đời. Tình mẫu tử là tình cảm thiêng liêng nhất trên đời này. Tình cảm ấy vừa nuôi dưỡng bao con người trưởng thành, dạy dỗ bao con người khôn lớn. Chính mẹ là người vừa mang đến cho con thứ tình cảm ấy. Vì vậy, con luôn yêu thương mẹ, mong được lớn nhanh để phụng dưỡng mẹ. Và con muốn nói với mẹ rằng: “Con dù lớn vẫn là con mẹ. Đi suốt đời lòng mẹ vẫn theo con.”

Bài 5:

Từ khi chào đời, cất tiếng khóc đầu tiên, mỗi chúng ta đều được vòng tay âu yếm của cha mẹ che chở cho đến khi trưởng thành. Đối với tôi, gia đình là trên hết. Cha mẹ luôn quan tâm chăm sóc và bảo vệ tôi. Nhưng có lẽ người luôn luôn giành tình cảm cho tôi nhiều nhất mãi chỉ có một. Đó chính là người mẹ kính yêu của tôi.

Mẹ tôi năm nay đã ngoài ba mươi rồi. Nhưng đối với tôi mẹ vẫn còn trẻ như phụ nữ mười tám đôi mươi. Mẹ có dáng người thấp đậm. Mái tóc mẹ đen nhánh, dài và chấm ngang lưng ôm lấy khuôn mặt trái xoan của mẹ. Nước da mẹ không được trắng như bao người phụ nữ vì ngày xưa mẹ phải lao động vất vả kiếm tiền mua gạo nuôi cả gia đình. Đôi mắt mẹ đen láy ẩn sau hàng mi dài và cong. Chiếc mũi của mẹ tuy không cao nhưng rất hài hòa với khuôn mặt của mẹ. Làn môi đỏ hồng lúc nào cũng nở nụ cười tươi để lộ hai hàm răng trắng muốt, rất dễ mến dễ gần. “Tần tảo sớm hôm mẹ nuôi con khôn lớn.” Đôi bàn tay của mẹ phải làm lụng vất vả để nuôi tôi. Mỗi khi cầm đôi bàn tay trai sần của mẹ tôi

thấy thương mẹ vô cùng.

Mẹ là người rất nghiêm khắc trong việc dạy dỗ con cái nên người. Tính mẹ hơi nóng nhưng cũng có lúc mẹ rất hiền từ. Mỗi lần mẹ nói, tôi thấy mẹ như một cô giáo dạy văn đang đứng trên bục giảng bài. Mỗi khi tôi mắc lỗi, bằng giọng nói dịu dàng, truyền cảm, lời an ủi và động viên, mẹ đã khiến tôi nhận ra lỗi lầm của mình. Tôi nhớ có lần được điểm mười. Vừa đi học về, tôi chạy ngay đến bên mẹ và xà lòng mẹ khoe: “Mẹ ơi hôm nay con được điểm mười đấy, mẹ thưởng cho con một món quà nhé!” Mẹ cười tươi ôm chầm lấy tôi và nói: “Con gái của mẹ giỏi quá, mẹ thưởng cho con này!” Mẹ vừa nói vừa hôn lên má tôi một cái. Mẹ ôm chặt tôi vào lòng. Vòng tay mẹ ấm áp như ngọn lửa hồng sưởi ấm trái tim tôi. Cũng có lần tôi bị điểm kém, trên khuôn mặt của mẹ không còn nụ cười của mọi ngày nữa. Mà giờ đây gương mặt mẹ trùng xuống, buồn rầu. Nhưng mẹ không quát mắng em mà chỉ nhắc nhở nhẹ và cố gắng cười để an ủi tôi và động viên tôi cố gắng lần sau. Trong lúc đó, tôi cảm thấy mình đã phụ lòng mẹ, phụ công mẹ nuôi dạy chúng tôi. Vì vậy tôi đã tự hứa với mình rằng sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Những đêm tôi chưa học bài xong, vì lo lắng cho tôi nên mẹ đã lên phòng và ngồi cạnh tôi. Thấy tôi chán nản và buồn ngủ, mẹ đã động viên tôi giúp tôi không buồn ngủ và chán nản. Những lời nói của mẹ như một nguồn sức mạnh giúp tôi cảm thấy tỉnh táo và học tiếp bài.

Ở nhà mẹ là một người phụ nữ đảm đang. Mặc dù buổi sáng mẹ phải thức dậy sớm để đi làm nhưng mẹ vẫn rất quan tâm tới tôi. Sáng nào mẹ cũng hẹn đồng hồ báo thức cho tôi dậy đi học. Mẹ chuẩn bị quần áo đồng phục cho tôi mặc. Nhưng cũng có ngày mẹ đi làm muộn. Những ngày đó, trước khi đi học mẹ bẻ áo cho tôi, chỉnh khăn quàng đỏ cho tôi.

Có lần góc học tập và phòng ngủ của tôi rất bẽ bộn. Nhưng buổi tối, sau khi đi học thêm về, mọi thứ đã khác. Tất cả đều rất gọn gàng và ngăn nắp. Quần áo được gấp gọn gàng và để ngay ngắn trong tủ. Buổi trưa có những hôm đi làm về muộn nhưng mẹ vẫn chuẩn bị một bữa trưa đơn giản nhưng vẫn đầy đủ chất dinh dưỡng cho cha con tôi. Không chỉ ở nhà mà ở ngoài xã hội mẹ cũng tham gia rất nhiệt tình. Trong tổ, hàng xóm có việc gì mà nhờ đến mẹ, mẹ đều giúp đỡ. Ra ngoài, mẹ luôn chào mọi người bằng một nụ cười tươi. Mọi người ai cũng yêu quý mẹ như cha con tôi vậy.

Bao lần xem trên ti vi, thấy các bạn nhỏ mồ côi không cha, không mẹ, không có họ hàng thân thiết, nơi ăn chốn ở và không có nơi nương tựa. Các bạn ấy phải đi bán những thanh kẹo cao su, những tấm vé số... để kiếm ăn sống qua ngày. Tội nghiệp các bạn nhỏ ấy làm sao! Bây giờ tôi mới biết mình thật may mắn. Tôi có cha mẹ và có cả một gia đình êm ấm, hạnh phúc trong vòng tay che chở của cha mẹ. Tôi muốn nói thật nhiều với mẹ: “Mẹ ơi, con yêu mẹ nhiều lắm!” Đúng là: “Đi khắp thế gian không ai tốt bằng mẹ”.

Bài 6:

"Vũ trụ có rất nhiều kì quan nhưng kì quan đẹp nhất, lớn nhất đó chính là trái tim của mẹ". Tôi nghe được câu nói này ở đâu đó và nó làm tôi nhớ mãi. Tôi thực sự chưa thể nào hiểu hết được ý nghĩa của câu nói này vì nó rộng lớn quá, kì vĩ quá. Tôi chỉ biết rằng trái tim con người ta được hình thành từ một khối máu và gắn liền với từng nhịp đập, vậy

mà giờ nhìn mẹ tôi cảm nhận được từng nhịp đập trong tim mẹ, và tôi biết được rằng bên trong quả tim ấy là cả một tâm hồn sâu thẳm cùng với sự tàn tảo, vất vả của mẹ. Tôi yêu mẹ- yêu quả tim với từng nhịp đập đã cho tôi sự sống như ngày nay.

Lúc mẹ sinh con ra đã không có sự lo lắng, chăm sóc của cha vì nội đã không cho cha với mẹ sống với nhau. Mẹ đã một mình cu r mang con chín tháng 10 ngày và sanh con ra trong sự cô đơn và bần tẻ. Tuy họ hàng và hàng xóm thường xuyên giúp đỡ mẹ, nhưng có ai biết được rằng trong những đêm khuya từng cơn đau bụng đã nhói xé ruột gan mẹ, trong những bữa cơm mẹ thường ói rất nhiều, lượng thức ăn mẹ ăn được chỉ đủ để đưa con thơ bé bỏng trong bụng không bị đói. Những lúc như thế mẹ rất cô đơn, buồn tủi, và con biết mẹ đã khóc rất nhiều.

Đến lúc sanh con ra, nhìn thấy đứa con thơ bụ bẫm nằm bên vòng tay của người mẹ hiền mà không có cha nó đâu, từng giọt nước mắt mẹ rơi trên nước da non của con khiến ai cũng bật khóc. Trong suốt năm năm không có cha vậy mà mẹ đã chăm sóc, nuôi nấng con không thua kém đứa trẻ nào. Ai nấy cũng đều rất khâm phục mẹ, khâm phục một người đàn bà đảm đang, nhân từ. Không bao giờ thấy mẹ khóc hay than thở với ai nhưng tôi biết trong đêm khuya nước mắt của mẹ thấm ướt đẫm gối nằm.

Khi cha đã từ bỏ gia đình và trở về với mẹ và tôi thì cuộc sống gia đình trở nên ấm cúng hơn, vui tươi hơn. Nhưng oái oăm thay khi cha về lại mang theo trong người căn bệnh bưú. Không thể xin việc làm mà cha lại phải thường xuyên khám bệnh và điều trị. Vậy là người phụ nữ duy nhất trong gia đình lại phải lao tâm, khổ cực hơn gấp bội.

Trong ánh mắt của tôi, trong cảm nhận của tôi thì mẹ không đẹp. Mẹ không có gương mặt bầu bĩnh, hình trái xoan, không có thân hình đầy đặn và nước da trắng theo định nghĩa của cái đẹp. Mẹ tôi có đôi gò má cao, hai mắt sâu thẳm, thâm quầng và nước da rám nắng vì công việc mưu sinh vất vả. Nhưng sẽ không ai bằng mẹ, không ai có một nghị lực phi thường như mẹ, không ai đảm đang, giỏi giang bằng mẹ, mẹ biết nấu, biết làm tất cả mọi món ăn, mọi thứ bánh. Và không ai yêu chồng, yêu con được như mẹ.

Có đôi lúc tôi đã rất hỗn với mẹ khi mẹ đánh tôi, tôi rất uất ức, tức tối và ... giận mẹ. Nhưng khi đêm đến trong sự mơ màng, mơ màng trong giấc ngủ có bàn tay ấm áp đến sờ chán tôi, xoa đầu tôi và vuốt tóc tôi, hành động đó khiến tôi thức giấc. Trong đêm tối tôi chỉ kịp nhìn thấy phía sau lưng mẹ đang dần bước ra khỏi phòng tôi. Bỗng nhiên tôi thấy sợ, bóng tối u ám của sự tội lỗi bao trùm lấy tôi. Tôi như nghẹt thở, và ý thức của một đứa con đã sống dậy trong tôi. Tôi chạy ra ôm lấy mẹ từ phía sau và xin lỗi mẹ. Ôm mẹ khóc một hồi tôi ngủ thiếp đi.

Rồi đến những ngày tựu trường là những lúc mẹ cực nhọc và lo toan nhiều nhất. Mẹ đã cho tôi một cuộc sống đầy đủ không thua kém bạn bè, mẹ thường xuyên hỏi thăm thầy cô giáo về tình hình học tập của tôi. Đến lớp 10 khi tôi đậu vào trường chuyên trong tỉnh, niềm vui nào có thể tả được, mẹ tôi còn mừng, còn vui hơn tôi nữa. Mặc chiếc áo dài mẹ may và tự soi mình trong gương, tôi thấy mình trở nên chững chạc hơn, trưởng thành hơn. " Mẹ đã cho con hình hài này, cho con cuộc sống này, cho con trái tim này và cho con có mẹ".

Những lúc tôi bệnh không ai có thể lo lắng, chăm sóc cho con ngoài mẹ. Nhưng ngược lại những khi mẹ bệnh tôi lại không thể làm gì được. Nhìn thấy mẹ nằm yên trên giường không giẫy giụa giống lúc tôi bệnh. Không phải vì mẹ không đau nhưng tôi biết mẹ đang

cố chịu đựng, mẹ muốn tôi chuyên tâm học hành. Tôi biết mẹ đang chiến đấu với những cơn đau đầu, đau tim, đau dạ dày,... và còn nhiều thứ bệnh đáng ghét để dành lại sự sống lo cho tôi.

Có giấy bút nào có thể kể hết công lao của mẹ, có thể kể hết sự vất vả của mẹ. Có giấy mực nào có thể viết được, tả được tình mẹ yêu con. Nó vô bờ, vô bến, kì vĩ và tuyệt vời lắm. Không gì có thể chứa đựng hết những giọt nước mắt đã rơi trong cuộc đời mẹ nhưng những nụ cười thực sự của mẹ thì có thể đếm trên đầu ngón tay. " Con sẽ cố làm cho mẹ vui, cho mẹ có cuộc sống sung sướng. đó không còn là ước mơ, hy vọng mà nó là sự quyết tâm của con, con sẽ làm được, bằng con đường học vấn mà mẹ đã lo cho con, con sắp đến đích rồi mẹ ạ, những gì con cần làm bây giờ là cố gắng bước qua cánh cửa đại học một cách nhẹ nhàng nhất".

Bài 7:

“Tuổi thơ tôi không được may mắn như bao đứa trẻ khác. Từ khi sinh ra tôi đã mồ côi cha. Một mình mẹ nuôi tôi khôn lớn, mẹ là người cha, người mẹ tuyệt vời nhất trên đời này.

Nhưng khi tôi lên chín tuổi, thời gian quá ngắn giữa mẹ và tôi thế nhưng mẹ đã bỏ tôi một mình bơ vơ trên cõi đời này mà ra đi. Chỉ chín tuổi tôi còn quá nhỏ để hiểu được sâu sắc việc mãi mãi không có mẹ bên cạnh. Nhưng hình ảnh ngày nào của mẹ thì không bao giờ phai trong tôi, mỗi bước chân tôi đi như có bóng mẹ soi đường, chỉ tôi. Mẹ là người sống mãi mãi trong lòng tôi.

Mẹ tôi là người phụ nữ mạnh mẽ, mẹ luôn sống vì tôi. Tuy cuộc sống vất vả và phải sống chung với căn bệnh hiểm nghèo nhưng mẹ sống rất lạc quan, yêu đời. Mẹ tôi cao, làn da xám đen vì nắng gió. Khuôn mặt phúc hậu, hiền từ. Mẹ luôn dạy bảo tôi những điều tốt nhất. Mẹ động viên tôi những khi tôi buồn, tôi thất bại. Mẹ luôn lo lắng, mang những điều tốt đẹp đến cho tôi còn tôi thì chỉ biết làm mẹ buồn, mẹ khóc.

Mẹ dạy tôi rất nhiều điều “Phải sống trung thực, ngay thẳng. Phải biết ơn nhưng không được nhớ oán. Phải biết tha thứ yêu thương người khác. Nhất định chị em phải đoàn kết với nhau mà sống, đừng để mọi người chê cười con không có dạy”. Đó là tất cả những gì mẹ để lại cho tôi trước lúc ra đi. Lúc đó, tôi chẳng hiểu gì cả, tôi sống vô tư có mẹ cũng như không có mẹ. Nhưng Mẹ ơi? Giờ con mới hiểu mồ côi mẹ là gì? Giờ con mới biết những lời nói đó là tài sản quý giá nhất mà mẹ đã dành cho con. Con nhớ mẹ nhiều lắm, nhất định con sẽ làm theo những gì mẹ dạy.

Mẹ tôi đã vượt qua khó khăn để sống và tôi cũng sẽ thế. Mẹ luôn là một vầng ánh sáng soi dẫn đường tôi. Những nụ cười của mẹ sao nó cứ hiện mãi trong đầu tôi cả lúc mẹ ra đi nữa. Giờ tôi muốn được nắm tay mẹ, muốn được ngồi vào mẹ nhưng tôi không thể! Mẹ tôi rất thương yêu tôi, mẹ đã hi sinh cuộc đời mình để tôi được sống tốt hơn. Ngày ấy, lúc mẹ đau đớn giữa đêm khuya, thấy mẹ đau tôi chẳng biết làm gì mà chỉ biết khóc. Mẹ nắm

tay tôi và cười trong những giọt nước mắt “Mẹ không sao đâu con. Thế là tôi đã ngủ thiếp đi, sao tôi lại khờ dại đến ngu ngốc thế chứ? Tôi hiểu mẹ yêu tôi nhường nào và tôi cũng vậy. Tuy giờ không có mẹ bên cạnh nhưng mẹ vẫn sống trong tâm trí tôi. Tôi sẽ sống thật tốt để mẹ được vui lòng, giờ tôi chỉ có thể làm được thế thôi.

Mẹ tôi là người thế đó, tôi chỉ có thể nói là mẹ tôi rất tuyệt. Mẹ là người tôi yêu quý nhất trên đời và dù mẹ đi xa nhưng mẹ vẫn như còn đó đứng bên cạnh tôi. Giả như, tôi được sống với mẹ dù chỉ là một ngày. Tôi sẽ chăm sóc cho mẹ, việc mà tôi chưa từng làm, tôi sẽ làm mẹ vui, không làm mẹ phải khóc. Và điều tôi muốn nói với mẹ là “Mẹ ơi! Con yêu mẹ rất nhiều, con rất muốn được sống và lo cho mẹ. Mẹ ơi! Con rất muốn”.

Hỡi những ai còn mẹ thì đừng làm mẹ mình phải khóc, dù chỉ là một lần!”

Bài 8:

Gió mùa thu, mẹ ru con ngủ...”

Không biết từ bao giờ câu hát đó đã khắc sâu vào tâm trí tôi, đôi lúc nó lại vang lên vô thức làm tôi như thức nhớ lại một thuở xa xưa còn nằm trong nôi. Có thể với bạn đó chỉ là một câu hát ru bình thường như mọi câu hát khác, nhưng đối với tôi đó là cả một tình yêu thương bao la của mẹ dành cho tôi.

Mẹ của tôi có dáng người hơi gầy. Đôi vai mẹ bé nhỏ mà nặng trĩu bao lo toan. Mẹ lo ngày mai phải dậy thật sớm cắt mẻ cá bán cho sớm hết hàng còn về lo cơm nước cho bố con tôi, mẹ lo gọi thằng út dậy sớm đi học vì nó hay ngủ nước và còn nhiều nỗi lo khác, tất cả đều dồn lên đôi vai gầy guộc ấy của mẹ.

Đôi bàn tay mẹ chai sần vì phải làm lụng vất vả nuôi chúng tôi khôn lớn, cho chị em chúng tôi được đi học như chúng bạn, mặc dù kinh tế nhà tôi cũng không phải là khá giả gì. Một lần tôi đi chơi về chẳng may cái áo đứt một nút. Thế là tôi nằng nặc đòi mẹ mua cho cái áo mới, còn mẹ thì nói rằng: “Chúng ta có thể sửa lại nó còn à”. Nghe vậy tôi bèn bỏ vào buồng nằm khóc thút thít. Một lúc sau, ngó đầu ra khỏi phòng, tôi chợt chạnh lòng khi ấy mẹ đang khâu lại cái áo nút áo cho tôi. Nhìn dáng mẹ hao gầy, cặm cụi với từng đường chỉ mũi kim, cảm giác bàng hoàng xâm chiếm con người tôi. Tôi thần thờ nhìn vào khoảng không vô định trước mắt tôi. Là tôi đấy ư? Một đứa con gái tưởng chừng đã trưởng thành mà lại vô tâm đến mức này ư? Tôi chợt òa khóc, muốn ôm chặt lấy mẹ và nói rằng: “Mẹ ơi! Con yêu mẹ nhiều lắm...”

Tôi thường thấy bố mẹ rủ bạn bè về nhà cùng vui vẻ, hả hê với những chai bia, bàn tán bao nhiêu chuyện...

Rồi tôi lại thấy mẹ cặm cụi dọn dẹp những bát đĩa, lom khom nhặt từng vỏ chai xếp lại, sáng mai ra chợ đổi lấy chục chanh pha nước cho người chồng mệt mỏi đang nhưc đầu vì

say.

Tôi thấy chị cả sau một ngày học tập mệt mỏi, về đến nhà vội vàng bật quạt ngả lưng nằm ngủ.

Tôi thấy mẹ ra hiên nằm những ngày trời nóng rồi lẩm bẩm xem điện tháng này có quá định mức không.

Tôi thấy thằng út thích chơi điện tử, cứ đi học về nó lại bắt đầu công việc bầm bầm, dí dí mấy cái nút điều khiển.

Tôi thấy mẹ rất thích xem cải lương, vừa lau nước mắt rồi cười cho số phận đã bót đau khổ của các nhân vật, chẳng để ý màn hình mất màu hay thỉnh thoảng lại nghe tiếng được tiếng mất.

Tôi thấy mọi người đều chỉ nghĩ về những chuyện lớn lao, thích thú của riêng mình mà lẩm lúc quên đi những chuyện nhỏ xung quanh.

Tôi thấy mẹ suốt đời chất chiu vụn vặt mà mẹ luôn dạy con mình những bài học lớn lao....

Tất cả, tất cả những điều ấy tôi thấy từ mẹ, những điều dù chỉ nhỏ nhoi đều gọi lên trong tôi những suy nghĩ về cuộc đời, về một đức hi sinh cao cả, về một tâm hồn cao thượng chỉ biết về mọi người, về những vẻ đẹp ẩn náu trong những con người bình thường, giản dị..

Mùa thu đã đến rồi, tôi thường ngắm cây hoa sữa trước cửa nhà bỗng một chiếc lá vàng buông xuống mặt đất, mang theo một nỗi luyến tiếc băng khuâng. Tôi hốt hoảng, chợt nghĩ về một ngày nào đó mẹ tôi như chiếc lá vàng này. Tôi thầm ước : Thời gian ơi! Hãy ngừng trôi đi nhé! Để mẹ tôi mãi được ở bên tôi.